

Sygn. akt VII U 238/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Zbigniew Szczuka
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 kwietnia 2017 r. w Warszawie

sprawy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. i K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. i K. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 16 grudnia 2014 r., nr: (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdza, iż K. S. jako pracownik u płatnika składek (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 1 września 2014 r.;
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. kwotę 2013,36 zł (dwa tysiące trzysta i 36/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz K. S. kwotę 500,00 zł (pięćset i 00/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

K. S. w dniu 23 stycznia 2015 r. wniósł odwołanie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 16 grudnia 2014 r., nr (...). Odwołujący wskazał, że nie zgadza się z decyzją organu rentowego, a na potwierdzenie wykonywania przez siebie pracy, przedstawił kserokopię umowy o pracę na czas określony, tj. od dnia 1 września 2014 r. do dnia 31 sierpnia 2016 r., tabelę spotkań, listę potencjalnych kontrahentów, z którymi miał nawiązać kontakty handlowe oraz podanie z dnia 25 sierpnia 2014 r. o przesunięcie terminu rozpoczęcia pracy z dnia 1 września na dzień 8 września 2014 r. Wobec powyższego ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie, iż jako pracownik (...) Sp. z o.o. z siedzibą

w B. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym od dnia 1 września 2014 r. (k. 2 a. s.).

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. również wniosła odwołanie z dnia 27 stycznia 2015 r. za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. od decyzji ww. organu rentowego z dnia 16 grudnia 2014 r., nr (...). Spółka podniosła, że umowa o pracę z K. S. nie została zawarta dla pozorów. Spółka wskazała, że dla ograniczenia kosztów działalności związanych z koniecznością częstych wyjazdów Prezesa Zarządu do W., Spółka postanowiła zatrudnić na terenie W. pracownika, który zajmowałby się kontaktami z klientami i wyszukiwaniem nowych zleceń. Zdaniem Spółki K. S. spełniał oczekiwania i potrzeby pracodawcy. Mając powyższe na uwadze Spółka wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie, iż K. S. jako pracownik (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym od dnia 1 września 2014 r. lub ewentualnie od dnia 8 września 2014 r. oraz o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych albo zgodnie ze spisem kosztów złożonym do akt przed zamknięciem rozprawy (k. 3-6 a. s. VII U 680/15).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. w odpowiedziach na odwołanie z dnia z dnia 10 lutego 2015 r. i z dnia 16 lutego 2015 r. wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy uzasadniając swoje stanowisko wskazał, że umowa o pracę została zawarta w czasie trwania niezdolności do pracy odwołującego od dnia 30 sierpnia 2014 r. do dnia 5 września 2014 r. W świetle dokonanych ustaleń zdaniem organu rentowego umowa o pracę zawarta pomiędzy stronami odwołującymi się miała na celu tylko włączenie odwołującego do ubezpieczeń społecznych, co czyni ją nieważną w świetle art. 83 § 1 k.c. (k. 15-16 a. s. VII U 680/15 i k. 16-17).

Zarządzeniem z dnia 8 maja 2015 r. Sąd na podstawie art. 219 k.p.c. zarządził połączenie sprawy o sygnaturze akt VII U 680/15 do sprawy o sygn. akt VII U 238/15 celem łącznego rozpoznania i prowadzenia pod wspólną sygnaturą akt VII U 238/15 (k. 64 a. s. VII U 680/15).

Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2016 r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty medycyny pracy celem stwierdzenia, czy odwołujący w dniu podjęcia zatrudnienia – 8 września 2014 r., był zdolny do podjęcia zatrudnienia (k. 93 a. s.).

Pismem procesowym z dnia 10 lutego 2017 r. pełnomocnik odwołującego wniósł o zasądzenie na rzecz odwołującej spółki kwoty 2013,36 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego i wydatków pełnomocnika zgodnie z załączonym spisem kosztów oraz o zasądzenie na rzecz ubezpieczonego kosztów zastępstwa w wysokości 500,00 złotych (k. 163-165 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. zawiadomił w dniu 28 października 2014 r. K. S. i (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. o wszczęciu z urzędu postępowania wyjaśniającego w sprawie ustalenia prawidłowości zgłoszenia odwołującego do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i podstaw wymiaru składek z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę u płatnika składek (k. 1 akt ZUS).

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. została wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego w dniu 1 lipca 2014 r. (k. 59-62 a. s.).

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. zawarła z K. S. w dniu 14 sierpnia 2014 r. umowę o pracę na czas określony od dnia 1 września 2014 r. do dnia 31 sierpnia 2016 r. na stanowisko specjalisty ds. techniczno-handlowych w pełnym wymiarze czasu pracy za wynagrodzeniem w wysokości 1680,00 złotych brutto miesięcznie. Miejszem wykonywania pracy przez odwołującego był cały kraj (k. 12 akt ZUS).

W dniu 14 sierpnia 2014 r. odwołujący ukończył szkolenie w dziedzinie BHP na stanowisku specjalisty ds. techniczno-handlowych, które zorganizował w imieniu spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. Prezes Zarządu R. C.. Celem szkolenia było uzupełnienie i aktualizacja wiadomości w dziedzinie przepisów i zasad BHP, ocena zagrożeń oraz postępowanie w razie wypadku (k. 9-11 akt ZUS).

Odwołujący w dniu 14 sierpnia 2014 r. uzyskał zaświadczenie lekarskie, zgodnie z którym wobec braku przeciwwskazań zdrowotnych, został uznany za zdolnego do wykonywania pracy na stanowisku specjalisty ds. techniczno-handlowych do dnia 14 sierpnia 2019 r. (k. 14 akt ZUS).

Odwołujący zgodnie ze świadectwem pracy z dnia 30 września 2014 r. był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. w okresie od dnia 1 lutego 2009 r. do dnia 30 września 2014 r. na stanowisku kierownika ds. rozwoju i konstrukcji (k. 8-9 a. s.).

Odwołujący w związku z przebywaniem na zwolnieniu chorobowym do dnia 5 września 2014 r. zwrócił się z prośbą o zmianę terminu rozpoczęcia pracy na dzień 8 września 2014 r. (k. 13 akt ZUS).

Odwołujący dysponował listą potencjalnych kontrahentów, których miał za zadanie poszukiwać dla spółki (k. 11-13 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. w oparciu o własne ustalenia wydał zaskarżoną decyzję z dnia 16 grudnia 2014 r., nr (...) na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1, art. 6 ust. 1 pkt 1, art. 8 ust. 1, art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 83 § 1 ustawy k.c. Organ rentowy stwierdził, że Pan K. S. jako pracownik (...) Sp. z o.o. z siedzibą w T. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 1 września 2014 r. W ocenie Oddziału strony odwołujące się w toku postępowania nie przedstawiły dowodów potwierdzających faktyczne wykonywanie zatrudnienia w ramach stosunku pracy. Ponadto organ rentowy podniósł, że odwołujący nie podjął pracy u płatnika (...) Sp. z o.o. od dnia 1 września 2014 r. co, świadczy o braku pozostawiania w stosunku pracy, a więc braku możliwości zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych od dnia 1 września 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych podkreślił, że w sytuacji gdy zawarcie umowy o pracę nie wiąże się z rzeczywistym zamiarem realizacji obowiązków pracowniczych, dokonanie zgłoszenia do ubezpieczenia następuje pod pozorem zatrudnienia. W ocenie organu rentowego podleganie ubezpieczeniu społecznemu wynika z prawdziwego zatrudnienia, a nie z samego faktu zawarcia umowy o pracę. Zdaniem Oddziału umowa o pracę została zawarta dla pozorów, a odwołujący został zgłoszony do ubezpieczeń w celu uzyskania świadczenia z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (k. 24-25 akt ZUS).

Z dokumentacji leczenia ambulatoryjnego wynika, że K. S. miał problemy natury emocjonalnej i leczył się z powodu zaburzeń nerwicowych u lekarza rodzinnego. Jednakże odwołujący był zdolny do podjęcia pracy od dnia 8 września 2014 r. (opinia biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy, k. 113 a. s.).

K. S. jest z wykształcenia architektem posiadającym dużą wiedzę budowlaną i dysponującym wieloma kontaktami w firmach budowlanych. Odwołujący otrzymał propozycję pracy bezpośrednio od Prezesa Zarządu podczas jednego ze spotkań towarzyskich. Strony poznały się już wcześniej przy okazji wspólnej pracy u innego pracodawcy. Odwołujący podczas jednego ze spotkań powiadomił płatnika o zamiarze zmiany miejsca zatrudnienia. W związku z planami rozwoju spółki Prezes odwołującej spółki zaproponował odwołującemu pracę na stanowisku specjalisty ds. techniczno-handlowych. Odwołująca spółka zatrudniała w sierpniu 2015 r. około 15 osób. Spółka zajmowała się wykonawstwem instalacji sanitarnych i klimatyzacji. Zgodnie z umową K. S. miał zgłosić się do pracy w dniu 1 września

2014 r. W dniu 25 sierpnia 2014 r. ubezpieczony przesłał pismo z prośbą o przesunięcie terminu rozpoczęcia pracy na dzień 8 września 2014 r. w związku ze zwolnieniem lekarskim, na którym przebywał do dnia 5 września 2014 r. K. S. stawił się do pracy w dniu 8 września 2014 r., a do zakresu jego obowiązków należało reprezentowanie spółki na terenie W., wyszukiwanie potencjalnych klientów i spotkanie się z nimi. Dzięki zatrudnieniu K. S., Prezes Zarządu płatnika nie musiał przyjeżdżać do W. na spotkania z kontrahentami, gdyż obowiązki te przejął na siebie odwołujący. W okresie pracy, tj. pomiędzy dniem 8 września 2014 r. a dniem 21 września 2014 r., odwołujący spotkał się z trzema kontrahentami. Ubezpieczony w okresie od dnia 21 września 2014 r. do dnia 28 lutego 2015 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim. Pracodawca zatrudnił innego pracownika na miejsce ubezpieczonego, a po powrocie ze zwolnienia, odwołujący dalej kontynuował zatrudnienie u płatnika składek i pozyskał wielu nowych kontrahentów (zeznania świadków M. T. i K. W. oraz odwołującego, k. 49-50, 71-72 i 188 a. s.)

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, w tym akt rentowych ubezpieczonego, zeznań świadków M. T. i K. W. oraz odwołującego, a także w oparciu o opinię biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy K. G.. Powołane przez Sąd dowody z dokumentów, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia były wiarygodne, korespondowały ze sobą oraz z osobowymi źródłami dowodowymi i tworzyły spójny stan faktyczny. Zdaniem Sądu złożone zeznania i wyjaśnienia osób związanych ze spółką były logiczne, spójne i wzajemnie się uzupełniały. Potwierdzały one wersję przedstawioną przez odwołującego, w zakresie znanym powołanym świadkom. M. T. i K. W. potwierdzili poprzez treść swoich zeznań potwierdzili niejako fakt wykonywania pracy przez ubezpieczonego w odwołującej spółce na stanowisku specjalisty ds. techniczno-handlowych, ponieważ spotkali się z K. S., zgodnie z tabelą spotkań, którą osobiście prowadził. Ponadto biegły sądowy zaopiniował, iż odwołujący był zdolny do podjęcia zatrudnienia od dnia 8 września 2014 r. Zdaniem Sądu opinia biegłego sądowego była sporządzona w sposób rzetelny, trafny i odpowiadającym wymogom ustawowym. Strony procesu nie kwestionowały jej treści, a więc w ocenie Sądu była wiarygodnym dowodem w niniejszej sprawie.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowił wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia.

Sąd zważył, co następuje:

(...) sp. z o.o. z siedzibą w T. i K. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 16 grudnia 2014 r., nr (...) są zasadne i podlegają uwzględnieniu.

Kwestia sporna w niniejszej sprawie dotyczyła wyłączenia przez organ rentowy K. S. z ubezpieczeń społecznych z tytułu zatrudnienia u płatnika składek począwszy od dnia 1 września 2014 r.

Przepis art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r, poz. 1442 j. t.) zwanej dalej „ustawą” stanowi, że obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami, z wyłączeniem prokuratorów.

W myśl przepisu art. 13 pkt 1 ustawy obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, tj. pracownicy – od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

Na podstawie przepisu art. 2 k.p. pracownikiem jest osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania lub spółdzielczej umowy o pracę.

Zgodnie z przepisem art. 22 § 1 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca
- do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

W świetle przepisów art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności.

W pierwszej kolejności Sąd zauważył, że stanowisko organu rentowego odnoszące się do naruszenia przepisu art. 83 k.c. przez odwołujących się poprzez nawiązanie zawartej pomiędzy nimi umowy o pracę jest pozorne, nie może się ostać na gruncie niniejszej sprawy. Sąd doszedł do wniosku, że organ rentowy bezprawnie wskazuje, że umowa zawarta pomiędzy K. S. a (...) Sp. z o.o. z siedzibą

w T. była pozorna w myśl przepisu art. 83 k.c. Umowa o pracę jest zawarta dla pozorów, a przez to nie stanowi tytułu do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, jeżeli przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a podmiot wskazany jako pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy, czyli strony z góry zakładają, iż nie będą realizowały swoich praw i obowiązków wypełniających treść stosunku pracy. (wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 22 czerwca 2015 r., sygn. akt I UK 367/14)

Nie można zatem przyjąć pozorności oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę, jeżeli pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca tę pracę przyjmował. W niniejszej sprawie w związku z krótkim okresem wykonywania pracy przez odwołującego efekty pracy odwołującego nie przyniosły znacznej korzyści spółce, natomiast po powrocie ze zwolnienia, ubezpieczony kontynuował swoje zatrudnienie, w efekcie czego spółka zyskała nowych kontrahentów. Tym niemniej należy uznać na podstawie zeznań zawnioskowanych

w niniejszej sprawie świadków, że odwołujący w okresie od dnia 8 września 2014 r. do dnia 21 września 2014 r., kiedy był zdolny do pracy, wykonywał czynności na rzecz pracodawcy, czym był jednoznacznie zobligowany postanowieniami zawartej umowy o pracę.

Przepis art. 22 k.p. wskazuje jednoznacznie kilka naczelných przesłanek, których spełnienie decyduje o istnieniu stosunku pracy. Pracownik jest zobowiązany do świadczenia pracy na rzecz i pod nadzorem swojego pracodawcy wyznaczającego czas oraz miejsce wykonywanych czynności wynikających ze stosunku pracy, który winien jest również wypłacać umówione wynagrodzenie. W ocenie Sądu płatnik składek dochował wszystkich formalnych czynności, które są wymagane przez przepisy prawa materialnego. Spółka zawarła z ubezpieczonym umowę o pracę, wypłacała mu wynagrodzenie oraz odprowadzała składki na ubezpieczenia społeczne. Ponadto strony dla uwiarygodnienia stosunku pracy przedstawiły również min. umowę o pracę, zaświadczenie lekarskie potwierdzające zdolność pracownika do pracy, zaświadczenie z odbycia kursu w dziedzinie BHP, czy też podpisywaną przez kontrahentów tabelę spotkań prowadzoną przez odwołującą. Jednak

Sąd aprobuje pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy, zgodnie z którym „o tym, czy strony istotnie nawiązały stosunek pracy stanowiący tytuł ubezpieczeń społecznych, nie decyduje zatem samo formalne zawarcie umowy o pracę, wypłata wynagrodzenia, przystąpienie

do ubezpieczenia i opłacenie składki, wystawienie świadectwa pracy, ale faktyczne

i rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy,

a wynikających z art. 22 § 1 k.p. Istotne więc jest, aby stosunek pracy zrealizował się przez wykonywanie zatrudnienia o cechach pracowniczych, a okoliczności wynikające z formalnie zawartej umowy o pracę nie są wiążące w postępowaniu o ustalenie podlegania obowiązkowi pracowniczego ubezpieczenia społecznego” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca

2016 r., sygn. akt III UK 83/15). Tym niemniej mając na uwadze tezę wyrażoną przez

Sąd Najwyższy, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że w istocie odwołujący będąc jedną ze stron stosunku pracy realizował faktycznie czynności wynikające z umowy pracy. Ujawnione dokumenty w toku postępowania, jak również osobowe źródło dowodowe

w postaci zeznań świadków i wyjaśnień odwołujących się, pozwoliły ustalić, iż K. S. wykonywał czynności w imieniu i na rzecz swojego pracodawcy. Sąd zważył,

że w niniejszej sprawie odwołującemu trudno było wykazać konkretne osiągnięcia

w pozyskiwaniu kontrahentów w związku z wykonywaną pracą, ponieważ przed zwolnieniem lekarskim przepracował w spółce jedynie 14 dni. Tym niemniej, Sąd dokonując swobodnej oceny dowodów uznał, iż zeznania świadka oraz wyjaśnienia odwołujących zasługują

na nadanie im przymiotu wiarygodności, gdyż pokrywają się w całości ze zgromadzonym rzeczowym materiałem dowodowym w postaci dokumentów, w oparciu o które ustalony został stan faktyczny. Sąd doszedł do wniosku, że odwołujący w umowie zawartej ze spółką miał wyznaczone miejsce pracy jako teren całego kraju, gdyż siedziba spółki mieściła się

w T., a w zakresie zadań odwołującego było pozyskiwanie nowych kontrahentów znajdujących się m.in. na terenie W. i okolic, ale także w innych miastach na terenie całego kraju. Sąd zważył również, że zgodnie z informacją uzyskaną od płatnika składek wynika, że w związku ze zwolnieniem lekarskim odwołującego, spółka musiała zatrudnić

na jego miejsce innego pracownika. Fakt zatrudnienia nowego pracownika w miejsce odwołującego świadczy nie było działaniem pozornym ze strony pracodawcy. W związku

z tym należy uznać, iż zadania odwołującego były faktycznie realizowane, a przejście odwołującego na zwolnienie lekarskie musiało skutkować znalezieniem pracownika na jego miejsce.

Następnie Sąd zauważył, iż stanowisko organu rentowego, zgodnie z którym odwołujący nie podlega stosunkowi ubezpieczeniowemu od dnia 1 września 2014 r., ponieważ zgłoszenie zatrudnienia od ww. daty przypadałoby w czasie trwania jego niezdolności do pracy, w związku z przebywaniem na zwolnieniu lekarskim od dnia

30 sierpnia 2014 r. do dnia 5 września 2014 r., należy uznać za nietrafione. Jak wynika z akt sprawy, w okresie od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia 21 lipca 2014 r. oraz od dnia 18 sierpnia 2014 r. do dnia 29 sierpnia 2014 r. odwołującemu zostało wypłacone wynagrodzenie za okres niezdolności do pracy, natomiast w okresie od dnia 30 sierpnia 2014 r. do dnia 5 września 2014 r. oraz w okresie od dnia 22 września 2014 r. do dnia 30 listopada 2014 r. ubezpieczony przebywał na zwolnieniu lekarskim. Umowa o pracę z pracodawcą została zawarta dnia

14 sierpnia 2014 r., natomiast w dniu 25 sierpnia 2014 r. odwołujący wystąpił do pracodawcy z wnioskiem o zmianę terminu rozpoczęcia pracy ze względu na przebywanie na zwolnieniu chorobowym i potraktowanie okresu od dnia 1 września 2014 r. do dnia 9 września 2014 r. jako nieobecność usprawiedliwioną. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, iż co prawda K. S. nie podjął pracy począwszy od dnia 1 września 2014 r. z powodu swojej niezdolności do pracy wywołanej chorobą, natomiast umowa o pracę zawarta została w dniu 14 sierpnia 2014 r., tj. w okresie, w którym odwołujący był zdolny do świadczenia pracy.

W tym samym dniu ubezpieczony przeszedł też niezbędne szkolenie BHP oraz badania lekarskie, którymi stwierdzono, że odwołujący jest zdolny do podjęcia zatrudnienia. Zgodnie z art. 26 k.p., stosunek pracy nawiązuje się w terminie określonym w umowie jako dzień rozpoczęcia pracy, a jeżeli terminu tego nie określono - w dniu zawarcia umowy. Zgodnie

z powyższym, stosunek pracy nie musi następować w momencie podpisania umowy o pracę. Ponadto bez względu na to, czy pracownik wykonywał swoje obowiązki wynikające

z umowy, nawiązanie stosunku pracy powstaje w dniu, który widnieje w umowie jako dzień rozpoczęcia pracy lub w dniu podpisania umowy o pracę, jeżeli umowa nie przewiduje dnia rozpoczęcia pracy. W niniejszej sprawie podpisanie umowy nastąpiło w dniu 14 sierpnia

2014 r. tj. w okresie zdolności odwołującego do pracy, ze wskazaniem daty rozpoczęcia pracy na dzień 1 września 2014 r. Niezdolność odwołującego do pracy nastąpiła po dacie podpisania umowy, tj. od dnia 30 sierpnia 2014 r. do dnia 5 września 2014 r. W tym kontekście na aprobatę zasługują poglądy wyrażony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny z siedzibą w G. w wyroku z dnia 11 lutego 2008 r. (sygn. akt. IV SA/GI 748/07),

iż „o tym że daną osobę należy traktować jako zatrudnioną decydować będzie nie faktyczne podjęcie czynności pracowniczych, lecz pozostawanie przez nią w jednym spośród wskazanych w omawianym przepisie stosunków prawnych. W rezultacie, za datę rozpoczęcia zatrudnienia uznać trzeba dzień, w którym stosunek taki został nawiązany.” Skoro bowiem strony rzeczony umowy uzgodniły, że jest ona zawarta na okres począwszy od wskazanej wyżej daty, to nie budzi wątpliwości, że ich intencją było nawiązanie stosunku pracy począwszy właśnie od tego

momentu. Należy tu podkreślić, że przywołany wyżej termin potwierdzają także inne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy.

O kosztach postępowania, Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. i art. 109 § 1 k.p.c. oraz § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 j.t.). Pełnomocnik odwołujących w niniejszej sprawie wniósł o zasądzenie na ich rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i wydatków pełnomocnika zgodnie z załączonym spisem kosztów. Sąd mając na uwadze przedstawione dokumenty, dał wiarę przedstawionemu spisowi kosztów i postanowił przyznać pełnomocnikowi zwrot kosztów zastępstwa procesowego odwołującej spółki i ubezpieczonego. Na marginesie rozważań prawnych Sąd doszedł do przekonania, że organ rentowy błędnie przyjął w piśmie procesowym z dnia 6 kwietnia 2017 r., aby wartość przedmiotu sporu stanowiła łączna suma składek na ubezpieczenie społeczne, tj. kwota 51,51 złotych. Sąd zważył, iż niniejsza sprawa dotyczyła podleganiu ubezpieczeniom społecznym, a co za tym idzie nie należy ona do kategorii spraw wymienionych w § 11 ust 2, tj. sprawy o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego rozporządzenia dla którego stawki minimalne kosztów zastępstwa procesowego wynoszą 60,00 złotych. Na powyższe zwrócono uwagę w wyroku Sądu Apelacyjnego, gdzie „w sprawach, w których wniesiono odwołanie od decyzji ustalającej obowiązek ubezpieczenia oraz określającej wymiar składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne stawki minimalne wynagrodzenia radcy prawnego zastępującego stronę w procesie ustala się według § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielanej przez radcę prawnego z urzędu.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 listopada 2012 r., sygn. akt III AUz 290/12) Jednocześnie Sąd Najwyższy w uchwale dokonał rozważań dotyczących spraw o charakterze praw majątkowych i niemajątkowych, w której zważył, że „trzeba przy tym podkreślić, że sprawy rozpoznawane według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego dzielą się na majątkowe (o prawa majątkowe) i niemajątkowe (o prawa niemajątkowe). Odrzucenie możliwości ustalenia stawki minimalnej wynagrodzenia radcy prawnego według wartości przedmiotu sprawy wymagałoby przesądzenia, że - jeśli chodzi o sprawę niewyodrębnioną rodzajowo w przepisach rozporządzenia a zaliczoną do spraw cywilnych, ze stosunku pracy lub ubezpieczeń społecznych - mamy do czynienia ze sprawą o prawa niemajątkowe. Sprawa z zakresu ubezpieczeń społecznych o takim przedmiocie, jak w analizowanym przypadku, z całą pewnością nie jest sprawą o prawa niemajątkowe.” (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2013 r., sygn. akt I UZP 1/13) Zgodnie z powyżej przedstawionymi rozważaniami, w ocenie Sądu przedmiot sprawy z zakresu podlegania ubezpieczeniom społecznym należy traktować jako prawo o charakterze majątkowym podobnie, jak sprawy dotyczące określenia podstawy wymiaru składek. Zatem wysokość przedmiotu sporu należałoby obliczyć jako wysokość miesięcznego wynagrodzenia otrzymywanego przez ubezpieczonego w odwołującej spółce pomnożoną przez 12 miesięcy. W związku z powyższym pełnomocnikowi odwołujących przysługiwać powinno wynagrodzenie za koszty zastępstwa procesowego w wysokości po 2400,00 złotych. Jednakże mając na uwadze brak możliwości zasądzenia roszczenia ponad żądanie, Sąd przyjął mniejszą wysokość kosztów zastępstwa procesowego wskazaną przez pełnomocnika stron odwołujących się.

Mając na uwadze całość rozważań prawnych, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Zarządzenie: (...)

(...)